

ansatte og nu ganske sikkert har adskillig flere. Naar Kommunen saaledes kan slippe for hele Pensionsbyrden, foruden at den ikke bidrager 1 Øre til nogen af de andre store Fællesanliggender, mener jeg, der kan være god Føje til at tage under Overvejelse, om man ikke ved en amtskommunal Indkomstskat kunde faa saadanne Handelspladser til at betale rimeligt i Forhold til den Fordel, som de have af Amtsfonden, medmindre man vil gaa den Vej, der synes saa naturlig, at foretage en Adskillelse. Der er ingen god Mening i, at Frederiksberg i økonomisk Henseende betragtes som en Landkommune, medens den politisk er stillet lige med Købstæderne, idet den har Ret til at sende ikke mindre end 72 Valgmænd ved et Landstingsvalg, medens samtlige andre Kommuner i Kjøbenhavns Amt kun sende hver 1, og da der er 20 Kommuner, har Frederiksberg altsaa 4 Gange saa stor politisk Rettighed i den Henseende som samtlige Landkommuner i Kjøbenhavns Amt tilsammen. Det forekommer mig derfor, som sagt, at enten maa der være Grund til at faa en Indkomstskat, eller ogsaa maa man se at komme til en Adskillelse i dette Forhold.

Hvad der er sagt om Frederiksberg, kan selvfølgelig ogsaa siges om de øvrige Handelspladser, men naturligvis i mindre Udstrækning. Jeg skal blot nævne, at f. Eks. Frederiksværk nu lader til at komme ganske godt med ogsaa, idet den allerede koster Frederiksborg Amtsfondsreparationsfond 4,000 Kr. om Aaret. Det er ikke lidt, og efter at Stedet har faaet Bane, er der jo al Udsigt til, at det vil stige betydelig i de kommende Aar. Der har i Frederiksborg Amtsråd underhaanden været gjort Forsøg paa en Adskillelse ved mindelig Overenskomst, men Frederiksværk har svaret, som Frederiksberg vilde svare: Ja, Tak for Tilbudet, men det behøves ikke, vi befinde os særdeles godt ved den nuværende Ordning, hvorefter vi have vedligeholdt vore kommunale Ting paa Hartkornets Bekostning. Der er altsaa ikke Tale om at naa til en Afløsning af frivillig Vej, det maa naturligvis ske ved Lov.

Det er dog ikke alene Forholdene ved disse Handelspladser, man kunde nævne som Grunde for, at man maatte komme til en kommunal Indkomstskat. Dette Forhold rammer ogsaa mangfoldige andre Punkter i Landet, idet der i de senere Aar rundt omkring er opvokset en hel Mængde købstadlignende Byer, som stille betydelige Krav til Amtsfondsreparationsfondene. Jeg skal saaledes blot nævne et Par Eksempler fra

Kjøbenhavns Amt. Samtlige Lønninger til Politiasistenten og Politibetjente vare i 1895 37,000 Kr. Deraf faldt 9,500 Kr. paa Kjøbenhavns Amts søndre Birk, altsaa den for Frederiksberg, medens 27,500 Kr. faldt paa nordre Birk. Hvad vil dette nu sige? Det vil sige, at søndre Birk, som har bevaret sin mere landlige Karakter, hjælper sig med 9,500 Kr. til sit Politi, hvorimod dette Kvarter, som har rejst sig i Kjøbenhavns Nærhed, kræver et overordentlig stort Tilskud fra Amtsfondsreparationsfondens, saaledes at Politilønningerne stige til 27,000 Kr., hvilket med andre Ord vil sige, at Hartkornet paa denne Konto har en Udgift af mindst 20,000 Kr., som det ikke har Spor af Interesse af. Jeg kunde ligeledes nævne Strandvejen i Frederiksborg Amt. Det er ogsaa en Vej, der ikke har Spor af Interesse for Landboerne mere, men kun har Betydning for kjøbenhavnske Udflyttere, som finde deres Regning ved at bo langs med Kysten helt op mod Helsingør. Den koster nu 23,000 Kr. pr. løbende Mil, og der er stor Sandsynlighed for, at dette Beløb langt fra vil slaa til i de kommende Aar, fordi Vejmaterialierne, især Granit, blive brugte til Nybygninger, saaledes at det ikke mere er til at opdrive til denne Vej. Jeg kunde selvfølgelig nævne en Mængde andre Eksempler paa, i hvilken Grad Hartkornet lider Uret ved den nuværende Beskatningsmaade, men jeg antager, at dette vil være tilstrækkeligt til at vise, at naar der fra Landbrugets Side rejses Krav paa en Indkomstskat, er dette Krav ikke alene fuldt berettiget, men saa meget mere berettiget, som det endogaa har særdeles fast Grund under Fødderne, idet det kan støtte sig til positive Løfter, der i 1867 bleve givne af den daværende Indenrigsminister. Den nuværende høje Regering har jo ogsaa vist, navnlig ved at forelægge sine store Skattereformløst, at den gerne vil hjælpe til at komme til en retfærdig Beskatningsmaade, og jeg har derfor ogsaa den Fortrøstning, at den højtærede Minister vil tage denne Sag under velvillig Overvejelse. Naar det er sagt, at der i 1867 var Vanskelighed ved at komme til en Indkomstskat, skal det være indrømmet, men jeg skønner ikke rettere, end at disse Vanskeligheder ere i en meget væsentlig Grad ryddede til Side, netop ved det Indkomstskattelovforslag, Regeringen har fremsat for ganske nylig. Det forekommer mig, at de Prinsipper, der ere nedlagte i dette Lovforslag, maa kunne bringes til Anvendelse ogsaa paa den amtskommunale Beskatning, og jeg mener, det saa meget